

stk. 2). De fra den 1. januar 2007 gældende regler om byrettens mulighed for at henvise en sag til landsretten eller Sø- og Handelsretten af denne grund er herefter overflødige og foreslås derfor ophævet.

Til nr. 6 (§ 249, stk. 2)

Reglerne i retsplejelovens § 249, stk. 2, om modkrav foreslås nyaffattet, således at de kun angår modkrav til selvstændig dom. Formålet hermed er at opnå en forenkling, samtidig med at reglerne i stk. 3 om henvisning af et modkrav til rette domstol bliver mere retvisende, idet denne henvisningsregel trods den nuværende ordlyd af bestemmelsen antages kun at gælde for modkrav til selvstændig dom. Betingelserne for, at et modkrav til selvstændig dom kan behandles under sagen, videreføres uændret.

Modkrav til kompensation behandles fortsat ligesom andre indsigelser, og ophævelsen af lovreglerne herom er således heller ikke udtryk for nogen ændring i forhold til gældende ret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.12 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 249, stk. 3)

Reglen om, at landsretten ikke kan henvise et modkrav eller en sag til byretten, foreslås ophævet. Landsretten vil herefter have samme skønsmæssige adgang til at afslå kumulering (sammenlægning) med et modkrav og til at henvise hele sagen, når modkravet isoleret set hører under byrettens saglige kompetence, som når modkravet isoleret set hører under en anden domstols, f.eks. Sø- og Handelsrettens, kompetence.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.12 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 og 9 (§ 254)

Det foreslås at indføre en generel regel om henvisning af en sag i første instans til en anden ret, hvis sagen efter indhentet udtalelse fra den anden ret findes mest hensigtsmæssigt at kunne behandles i forbindelse med en anden sag, der verserer ved den anden ret, jf. forslaget til § 254, stk. 2, 1. pkt. Endvidere foreslås det at indføre en generel regel om, at en landsret på samme måde kan henvise en ankesag til behandling ved den anden landsret, jf. forslaget til § 254, stk. 2, 2. pkt. (nr. 9).

Henvisning kan kun ske efter anmodning fra en part. Det forudsættes, at den anden part får lejlighed til at udtale sig, før retten træffer afgørelse om, hvorvidt henvisning skal ske. Endvidere skal der indhentes en udtalelse fra den ret, hvortil sagen ønskes henvist.

Der foreslås ikke lovregler om, på hvilket tidspunkt henvisning kan ske. Fordelene ved samlet behandling

af sagerne vil imidlertid være størst, hvis henvisning sker på et tidligt tidspunkt under sagen, og retten bør derfor ved udøvelsen af sit skøn over, om henvisning skal ske, alt andet lige være mere tilbøjelig til at imødekomme en anmodning om henvisning, når anmodningen er fremsat på et tidligt tidspunkt under sagen.

Henvisning af en sag i første instans kan ske på tværs af retsplejelovens almindelige regler om stedlig og saglig kompetence. En sag, der verserer i første instans i byretten eller landsretten, kan således henvises til behandling sammen med andre sager, der verserer i første instans. Dette indebærer eksempelvis, at en sag, der verserer ved byretten, kan henvises til behandling sammen med en sag, der verserer i første instans ved landsretten.

Henvisning kan imidlertid ikke ske på tværs af EF-domskonventionens eller Luganokonventionens regler, jf. henvisningen til retsplejelovens § 247, stk. 1. Henvisning af en sag, der hører under EF-domskonventionen eller Luganokonventionen, kan derfor kun ske, hvis der efter konventionerne er stedlig kompetence for sagen ved den ret, hvortil den ønskes henvist. Det bemærkes, at der senere i denne folketings-samling forventes fremsat lovforslag om gennemførelse af parallelaftalen vedrørende Bruxelles I-forordningen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser. Hvis dette lovforslag vedtages, vil der tilsvarende ikke kunne ske henvisning på tværs af Bruxelles I-forordningens regler.

Rettens afgørelse af, om henvisning skal ske, kan kæres efter retsplejelovens almindelige regler. Kære af landsrettens eller Sø- og Handelsrettens afgørelse herom kræver således tilladelse fra Procesbevillingsnævnet, jf. retsplejelovens § 392.

Med forslaget i nr. 8 foreslås det præciseret, at samlet behandling af sager efter den gældende § 254 (fremtidig § 254, stk. 1) kan ske, når sagerne verserer ved samme ret, uanset om en eller flere af sagerne måtte være *anlagt* ved en anden ret. Når en sag er henvist i medfør af den foreslåede nye regel i § 254, stk. 2, vil der således derefter kunne – og efter formålet med henvisningen skulle – træffes afgørelse om samlet behandling af de pågældende sager i medfør af stk. 1.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.12 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 (kapitel 23 a)

De særlige regler om gruppesøgsmål foreslås samlet i et selvstændigt kapitel i retsplejeloven. I det omfang der ikke er fastsat særlige regler i dette kapitel,